

De japon met strooken.

„Maar luister toch eens, Bess” —

„Kom je al je beloften zoo na als deze? Den eersten keer, dat ik je iets vraag —”

Bessie, op het punt in snikken uit te barsten, was onweerstaanbaar. Maxwell wist, dat zij veel doorstaan had gedurende de maanden die zij op zee hadden doorgebracht en dit nog wel om zijnen wil. In werkelijkheid was het ook slechts een kleinigheid wat zij vroeg; namelijk, dat hij zich zou interesseeren voor dit wrak, dat niets menschelijks meer had dan zijn uiterlijk voorkomen.

„Maar wat kunnen we dan doen? Wanneer wij hem hier vandaan halen, kun je er zeker van zijn, dat hij terug zal gaan, wanneer hij weer bijkomt. Komaan, vraag me iets anders of zeg me, wat we in dit geval kunnen doen en ik zal mijn uiterste best doen.”

„Deze man zegt, dat ge heel gauw weg moet gaan,” waarschuwde Ah Foo. „Hij houdt er niet van, dat ge hier zoo'n tijd staat te praten.”

„Ja, we zullen gaan. Zie je nu wel, Bess, hij is boos; het is zeer gevaarlijk die kerels te dwarsboomen. Tien tegen een, dat die man voor hem een goudmijn is, daar hij al zijn geld hier verspilt —”

„Jack, als je hem hier eens vandaan haalde en hem in staat stelde, zich te beteren. Ik geloof niet, dat er iemand zoo hopeloos verloren is, dan dat hij niet op de een of andere manier zich weer kan beteren. Als je hem eens bij je aan boord nam op de *Shining Light* —”

„Wat? Wel kind, je ijlt. Wat voor goed zou je er mee uitrichten, door hem aan boord te nemen?”

„We zouden hem kunnen helpen, om weer een goed mensch te worden; op zee kan hij geen opium krijgen, hij zou het zonder moeten stellen en hij zou het vurig verlangen ernaar overwonnen hebben, voordat we thuis waren.”

Garneering van kleine, ronde, dicht bij elkander gezette knoopjes.

Maxwell wreef zijn kin, terwijl hij keek naar het ontoonbare wrak, dat voor hem lag. Hij had in zijn leven vele doorbrengers gezien en hij had maar weinig medelijden met hen; hij wist, dat ze het zichzelf aandeden en het was zijn principe, dat degeen, die vrijwillig bergafwaarts ging, terwijl de gelegenheid om op te klimmen vlak voor hem lag, het maar zelf moest weten. Maar nu pleitte Bessie zoo dringend voor hem, terwijl haar mooie oogen gevuld waren met tranen en zij er onweerstaanbaar uitzag.

„Wel, we kunnen er eens over denken. We kunnen hem wel als steward of zoo iets gebruiken, nietwaar? We kunnen hem, wanneer hij beter is, wat werk geven en hem zoo zijn eigen brood laten verdienen. Maar ik waarschuw je vooruit, dat zooiets hier nooit op aarde gebeurt. Iemand, die zoo laag gezonken is, kan nooit tot zijn vroegere hoogte weer opklimmen.”

„Ik denk van wel; in ieder geval hebben wij dan het onze gedaan, Jack. Neem hem nu mee.”

„Goed dan; maar tien tegen één dat het een onaangenaam standje zal geven. Ik moest je maar liever eerst wegbrengen, zoodat jij veilig aan boord bent.”

Maar dan kwam hij weer voor een nieuwe moeilijkheid te staan. Hij bezat menschenkennis genoeg om te weten, dat, wanneer hij de kit zoolang verliet als noodig was om zijn vrouw naar de „*Shining Light*” te brengen, men den ongelukkige verwijderen zou en aldus buiten zijn bereik brengen. Bijna was hij geneigd, zoo te doen en dan later aan Bess te vertellen, dat, toen hij terugkwam, de man verdwenen was.

Wijde tuniek op een nauwsluitende onderjapon. Door de welwillende bemiddeling van het magazijn „De Bijenkorf” ontvingen wij de op deze pagina geplaatste modiefoto's, genomen te Longchamps. Men zag veel wollen, zijden en moiré stoffen dragen. De hoofdrol speelde echter de Tafta geborduurd en broché, alsook de Inprimé op chiné. Er werd veel marine-blauw gedragen alsmede enkele andere, sombere kleuren. Om af te zetten wordt weer passementerie gebruikt; ceintuurs zijn met parelen en borduursel. Nieuw zijn de echt Chineesche borduursels.

Maar hij keek haar eens aan en zag, hoeveel verdriet haar dat zou doen.

„Ah Foo, zeg dezen man, dat ik een van deze personen hier wil meenemen,” zei hij plotseling. Ah Foo maakte tegenwerpingen. De eigenaar van de kit ging te keer als een booze aap. Maxwell, die niets in 't geheim wou doen, stapte over de onzindelijke brits heen en nam den uitgeteerden kerel in zijn armen.

„Wijs mij den weg naar buiten,” beval hij. Hij was eigenlijk boos op zichzelf, dat hij het werkelijk deed, maar hij kon niet anders doen, daar Bessie al zijn bewegingen volgde. Zij vertrouwdde, dat hij hoog genoeg stond om zooiets te doen, en daardoor voelde hij zich werkelijk zoo edel, als zij dacht, dat hij was. Maar de Chinees was er de man niet naar, om een zoo kostbaar bezit zoo gemakkelijk uit de handen te geven. Hij bromde in zichzelf, begaf zich naar een donkeren hoek en kwam terug, naar voren springende met een valsche uitdrukking op zijn gelaat, terwijl hij in de gespierde rechterhand een mes hield dat haast zoo groot was als een zwaard.

„Hij zegt, dat hij je vermoorden zal, als je dien man aanraakt,” zei Ah Foo, terwijl hij zich zoo gauw mogelijk terugtrok. Maxwell dacht in deze beruchte kit het eerst aan zijn vrouw en vrees greep hem aan. Maar hij bezat veel tegenwoordigheid van geest; hij wierp zijn beschermeling over zijn breeden linker schouder, stak zijn rechterhand in zijn zak en de Chinees sprong terug op het gezicht van een kleine revolver. Maxwell had al veel ondervonden

Driedeelige japon: rok, blouse en cape.

en wist, dat degeen, die gewapend is, dikwijls het recht aan zijn zijde heeft.

„Wanneer je dichterbij komt, zal ik schieten,” riep hij uit. De Chinees begreep zijn woorden niet, maar wel zijn bewegingen. Hij trok zich terug en Maxwell, zijn vrouw voor zich uit duwende, verzocht Ah Foo hen weer veilig buiten te brengen.

Elk oogenblik verwachtte hij geschreeuw achter zich te hooren, maar er gebeurde niets. De eigenaar van de opiumkit was klaarblijkelijk bang voor ruchtbaarheid.

Ongemoeid bereikten zij de openbare straat en daar huurden ze een voorbijgaand rijtuigje, dat hen naar Dockland en de „*Shining Light*” bracht.

„Welnu, wij hebben hem, maar God weet, wat we met hem moeten beginnen,” zei de kapitein, terwijl hij zijn buit in de kleine hut neerlegde.

„We zullen weer een mensch van hem maken,” zei Bessie Maxwell. „Later zal je heel blij over dezen dag zijn, Jack.” Maxwell twijfelde eraan, terwijl hij keek naar het hoopje mensch.

Niet voordat het schip geladen was en weer de haven verlaten had, kreeg Jem Baker zijn verstand in zooverre terug, dat hij kon beseffen, dat er iets buitengewoons met hem was gebeurd. Hij had uren van doodsangst gekend als hij, ontwaakt zijnde, om nieuwe hoeveelheden van het verderfelijke opium riep en het niet kon krijgen, dan had hij helsche pijnen geleden. De Chinees had hem altijd een nieuwen voorraad opium verstrekt, wetende, dat dit de eenige manier was, om hem vast te houden, totdat al zijn geld op was. Maar toen de „*Shining Light*” zachtjes voortdreef, met een stevige bries in zijn gezwollen zeilen, werd het hem duidelijk, wat er gebeurd was.

(Wordt Vervolgd.)

„De Mode” in West-Europa.